

POSTANOWIENIE

19 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 19 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa D.D. i K.D.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 26 sierpnia 2025 r., V ACa 43/25,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz D.D. i K.D.
po 1350 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami
w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po
upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia
Bank spółce akcyjnej w W. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 26 sierpnia 2025 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec

zastosowania przez Sąd Apelacyjny dyspozycji art. 385¹ § 1 k.c. do umowy kredytu *stricte* dewizowego (walutowego), z całkowitym pominięciem charakteru umowy, jej specyfiki, jak również wyłącznie fakultatywnego charakteru postanowień dotyczących wypłaty i spłaty kredytu, które w toku postępowania zostały uznane za abuzywne, co stoi w całkowitej sprzeczności z wyrokiem Sądu Najwyższego z 9 października 2020 r., III CSK 99/18 oraz postanowieniem tego Sądu z 23 sierpnia 2023 r., III CSK 7034/22, wydanymi w sprawach, w których przedmiotem oceny były umowy kredytowe, tożsame co do treści stanowiących podstawę orzekania, jak umowa kredytu występująca w niniejszej sprawie (zawarta według tego samego wzorca stosowanego przez pozwanego), ocenione przez Sąd Najwyższy jako typowe umowy o kredyt walutowy i nie zawierające niedozwolonych postanowień umownych.

Ponadto skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne:

1) Czy w przypadku umowy kredytu, która: a) wyraża kwotę kredytu w walucie obcej, b) od samego początku zawiera postanowienia, które dają kredytobiorcy wybór i umożliwiają wypłatę kredytu w walucie obcej albo w walucie polskiej przy zastosowaniu przeliczenia w oparciu o kursy pochodzące z tabeli kursów, c) od samego początku zawiera postanowienia, które dają kredytobiorcy wybór i umożliwiają spłatę kredytu w walucie obcej albo w walucie polskiej przy zastosowaniu przeliczenia w oparciu o kursy pochodzące z tabeli kursów, w sytuacji uznania, że umowa kredytu zawiera niedozwolone postanowienia umowne odsyłające do tabeli kursów, możliwe jest utrzymanie umowy w mocy i jej wykonywanie w oparciu o istniejące postanowienia umożliwiające wypłatę i spłatę kredytu bezpośrednio w walucie obcej, skoro nie uległy one eliminacji?

2) Czy na etapie badania przesłanek i oceny kwestii zarzucanej przez kredytobiorcę abuzywności umowy kredytu powiązanego z walutą obcą okoliczności indywidualne dotyczące osoby tego kredytobiorcy lub współkredytobiorców, takie jak ponadprzeciętna, fachowa wiedza i doświadczenie w dziedzinach prawa i bankowości, wynikające z posiadanego wykształcenia oraz doświadczenia zawodowego lub zajmowanego stanowiska albo piastowanej funkcji,

winni być brane pod uwagę jako czynnik rzutujący na ustalenie, czy w realiach konkretnej sprawy doszło do spełnienia przesłanek z art. 385¹ k.c., w szczególności zaś przesłanki „rażącego naruszenia interesów konsumenta”?

W odpowiedzi na skargę powodowie wniesli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi.

Po pierwsze, z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w ogóle nie wynika, jakie przepisy – zdaniem skarżącego – miałyby zostać naruszone przez Sąd Apelacyjny w sposób kwalifikowany. W skardze kasacyjnej nie zostały w tym kontekście wskazane żadne przepisy (s. 9-14 skargi). Stwierdzenie, że ocena umowy dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku „pozostaje w opozycji do zapatrywań Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny charakteru Umowy kredytu występującej w sprawie – *vide* uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2020 r., III CSK 99/18” oraz powołanie się na to, iż „[t]ożsame stanowisko w zakresie analogicznej Umowy kredytu zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 sierpnia 2023 roku w sprawie o sygn. akt I CSK 7034/22” jest niewystarczające do przyjęcia, iż doszło do kwalifikowanego naruszenia bliżej nieokreślonych przepisów.

Po drugie, walutowy charakter umowy nie wyklucza przecież możliwości zawarcia w niej niedozwolonych postanowień umownych. Artykuł 385¹ § 1 k.c. znajduje zastosowanie do oceny postanowień wszystkich umów zawieranych między przedsiębiorcą a konsumentem oraz niektórych umów zawieranych

w obrocie obustronnie profesjonalnym (art. 805 § 4 k.c.). Nawet zatem udzielenie kredytu w walucie obcej nie wyłącza zastosowania do oceny takiej umowy art. 385¹ k.c. Nie sposób więc mówić o naruszeniu art. 385¹ k.c. tylko z tej przyczyny, że został zastosowany w odniesieniu do kredytu udzielonego – jak twierdzi skarżący – w walucie obcej.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest natomiast zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu. Nieodzowne jest ponadto wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wypowiedzią a wynikiem postępowania kasacyjnego.

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie czynią zadość tym wymaganiom, gdyż nie są to zagadnienie nowe. Wprost przeciwnie, w dotychczasowym bogatym orzecznictwie Sąd Najwyższy odnosił się do pierwszego zagadnienia wielokrotnie i wyczerpująco. Swoistym zwieńczeniem orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego problematyki kredytów denominowanych i indeksowanych jest uchwała składu całej Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22 (OSNC 2024, nr 12, poz. 118), do której treści oraz uzasadnienia, w tym również powołanego w niej orzecznictwa, należy odesłać. Trzeba przypomnieć, że według art. 87 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym uchwała składu całej Izby, z chwilą jej podjęcia, uzyskuje moc zasady prawnej, co oznacza, że wiąże inne składy Sądu Najwyższego (zob. art. 87 i 88 ustawy o Sądzie Najwyższym).

Odnosząc się do drugiego zagadnienia należy przypomnieć, że samo wykształcenie kredytobiorcy, jego wiedza czy zajmowane przez niego stanowisko nie mają wpływu na ocenę charakteru umowy oraz statusu strony umowy jako konsumenta. Z perspektywy art. 22¹ k.c. decydujące są cel zawarcia umowy oraz

bezpośredniość jej związku z wykonywaną działalnością gospodarczą lub zawodową. Wykazanie jakiegokolwiek związku z działalnością gospodarczą nie powinno być przy tym automatycznie uznawane za istnienie bezpośredniego związku z działalnością gospodarczą podmiotu (wyrok SN z 14 czerwca 2023 r., II CSKP 254/22). W stosunkach z konsumentami, także mającymi rozległą wiedzę o ekonomii, trudno jest przy tym przyjmować, że każde oświadczenie o świadomości ryzyka kursowego i o znajomości czynników, które je powodują, jest zarazem wyrazem akceptacji dla poniesienia tego ryzyka w całości i bez ograniczeń. W umowach kredytu, w których odwołanie się do waluty obcej przy wyrażeniu wartości świadczeń pełni wyłącznie funkcję przeliczeniową, akceptacja dla ryzyka kursowego, które ma ponosić kredytobiorca, nie wykracza zwykle poza granice wypełnienia tej funkcji przez tę walutę obcą. Zgody konsumenta na poniesienie ryzyka kursowego wyższego niż zwykle, materializującego się wówczas, gdy jej kurs zostanie ukształtowany przez oddziaływanie pewnych czynników nadzwyczajnych, nie można wyprowadzać z ogólnych oświadczeń konsumenta o świadomości ryzyka kursowego (zob. wyrok SN z 13 maja 2022 r., II CSKP 405/22).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

[SOP]